

v času, ko je klub odprt. V perspektivi pa bo treba misliti tudi na nabavo bibliobusa, ki bi povezal vse odročne kraje v občini in nudil tudi najoddaljenejšim bralcem najnovejše knjige.

Tako bi tudi v naši občini dobilo knjižničarstvo tisti razmah, ki ga predvideva novi zakon o knjižnicah in ga terja razvijajoči se izobraževalni sistem med najširšimi sloji državljanov.

Janko Krek

DVE KNJIZICI O LOŠKEM OZEMLJU

Založba Mladinska knjiga v Ljubljani je meseca oktobra letos izdala dve knjižici o loškem ozemlju, ki ju je napisal član našega društva profesor France Planina. Z njima začenja Mladinska knjiga serijo poljudnoznanstvenih opisov slovenskih pokrajin, v kateri bodo v nekaj letih objavljena takšna dela o vseh pokrajinah Slovenije. Knjižici sta pripravljena žepnega formata s kartonskim, lepo opremljenim ovitkom in obsegata 136 oziroma 148 strani. Prva z naslovom *Škofja Loka z okolico* obravnava mesto Loko, priključene kraje Puštal, Vincarje in Staro Loko, vasi na Sorškem polju, Križnogorsko hribovje, Lubnik in Osolnik s Hrastnico. Razen opisa pokrajine navaja raznovrstne podatke o zgodovini, umetnosti, narodopisju in gospodarstvu. Druga z naslovom *Poljanska in Selška dolina* opisuje obe dolini od Loke do Zirov in do Sorice. Za splošnimi poglavji o razvoju pokrajine, podnebju in upravnih pripadnosti sledijo opisi posameznih oddelkov dolin in okolnega hribovja. Pri obeh je besedilo pojasnjeno z zemljevidnimi skicami in slikami. V prvi so načrt mesta, 4 zemljevidne skice in 35 slik; v drugi 11 zemljevidnih skic in 40 slik. Polovica slik je odtisnjenih na celih straneh. Večino posnetkov je napravil član društva inženir Tone Mlakar, ki je znan kot prvovrsten pokrajinski fotograf. V knjižicah bo vsak domačin, turist ali šolar našel mnogo zanimivega o naših krajih.

Iz knjižice o Loki je dal ObLO Škofja Loka v posebnem zvezčiču ponatisniti poglavja o loškem gradu, muzeju in muzejskih zbirkah, da bodo na voljo obiskovalcem muzeja kot vodnik po muzeju.

F. P.

MUZEJSKI IZLET

Izleti Muzejskega društva so prišli že kar v navado. Letos je bil že šesti izlet, in sicer 8. julija 1962 na cerkljansko in idrijsko stran. Pripravil ga je tov. Lovro

Planina, udeležencev pa je bilo 32. Vozil je Tranturistov avtobus.

Prvi postanek je bil v Cerknem. Ob spomeniku matere, ki daruje partizanu kruh, smo se spomnili gojencev partijske šole, ki so jih Nemci pobili leta 1944 pri nenadnem vdoru v vas. V cerkvi smo ogledali Bergantove in Raspetove oltarne slike ter slisali župnikovo razlago o zidanju cerkve leta 1714, leto dni po tolminskem puntu, s čemer je gosposka odvrnila ljudstvo od uporov. Skozi Gornje Novake smo se po vijugasti cesti dvignili na Črni vrh (1288 m) in imeli zajtrk v planinskem domu. Z vrha smo se razgledali po prostorni pokrajini od kraških planot do Alp. Na povratku smo obiskali bolnišnico Franjo.

Ker je bila cesta od Želina v Idrijo zaradi popravil zaprta, smo napravili zelo zanimivo daljšnico z Želina ob Idriji dol do Dolenje Trebuše in od tam po divji dolini Hotenja na Oblakov vrh (725 m) med Rzeljem in Hudournikom. Seznanili smo se s pokrajino idrijskih planot in življenjem na njih. Skozi Kanomljo smo se spustili v Spodnjo Idrijo, kjer smo videli novo stavbo za idrijsko tovarno pohištva.

V Idriji nas je oskrbnik idrijskega muzeja Jože Gantar strokovno popeljal skozi zbirke v starem rudniškem gradu Geverkeneku. Močan vtis napravijo stari rudniški stroji, slike o razvoju rudnika, velika zbirka kamnin, makete, prikazi podzemeljskih jam in spominske sobe rojakov Nika Pirnata, slikarja, in Zorka Prelovca, skladatelja. Videli smo, da so včasih žgali rudo na nekakih kopiščih v loncih, ki so jih dobavljali loški lončarji. Občudovanje je vzbudila posoda živega srebra, na katerem železo plava kakor les na vodi. Škoda je, da morajo biti znameniti stroji izpostavljeni kvaru na dvorišču, ker ni denarja za boljše šrambo. Ker so v gradu nastanjene še razne stranke, glasbena šola in katastrski urad, nima muzej niti toliko prostora, da bi namestil za ogled zbirko o čipkarstvu, ki ima v Idriji domovinsko pravico. Dragoceni rudniški arhiv leži v slabem, vlažnem, na pol kletnem prostoru. Ko smo primerjali razmere z loškimi, smo se čudili, da občina in rudnik nimata več razumevanja in več sredstev za tako svojstveni muzej, ki bi moral za Idrijo pomeniti mnogo več, kot sedaj pomeni.

Iz muzeja nas je vodnik peljal še na ogled rudniških naprav pri jaški Delo. Idrija se zelo obnavlja. Kdor jo je videl v letih takoj po vojni, bi jo ponekod komaj prepoznal. Žal pa niso znali ohra-